

© Yuriy Bilak

ДОВГИЙ ШЛЯХ ДОДОМУ

На сторінках нашого часопису ми вже розповідали про експозиції Юрія Білака – французького фотохудожника з українським корінням. Додамо лише те, що його персональний виставковий проект «Українці» проходив з величезним ажіотажем. На виставці побувала навіть Катерина Ющенко, а нещодавно і сам президент відвідав цю ж експозицію, але вже в Румунії (<http://www.president.gov.ua/en/gallery/image/?id=11498>).

Цілком можливо, що президентську пару зацікавив фотографічний погляд людини, що приїхала на батьківщину вже в зрілому віці. Адже для такого сприйняття завжди характер-

ні незаангажованість і заго- треність.

Однак дослідженням України як окремо взятої держави або тільки її етносу, список творчих робіт автора далеко не вичерпується. Крім документальної (а місцями емоційно-епічної) роз-

© Yuriy Bilak

повіді про будні нашої країни, нас зацікавив і цикл студійних доробок автора. Оскільки Юрій Білак прямо стикається з двома великими культурами – французькою й українською, – було надзвичайно цікаво простежити, що ж між ними загального, а що різного, особливо в контексті світової фотографії. У чому ж відмінності погляду автора від робіт вітчизняних фотомайстрів?

Свій перший досвід стосункув з українською фотоіндустрією Юрій вперше одержав, відвідавши великий вітчизняний центр для того, щоб роздрукувати свої роботи. Оператор мінілабу вже був готовий виводити файли, машина при цьому був налаштована на кольоровий простір Super RGB. Юрій вчасно зупинив друкаря, нагадавши, що його зображення збережено в кольоровому просторі ADOBE 98 і при друці в Super RGB утратять багато відтінків. Довелося влаштувати «професіоналові» цілий майстер-клас, щоб пояснити, як різні точки діаграми будуть відображатися в різних кольорових просторах. Але найсумнішим виявилось те, що при подальшій розмові фотохудожник з'ясував, що виявився першим «таким вимогливим». Друкар теж відчував легкий шок від рівня поставлених перед ним завдань.

«Існує величезна кількість варіантів виведення зображення на друк, що і визначають те, яким саме буде кінцевий відбиток – довершеним або «ніяким». Тут варто враховувати буквально усе. Це і кольоровий простір редактора зображень, профілі монітора, принтера і весь спектр паперів від матового і глянцевого до категорії «арт» від різних виробників.

Усе це надзвичайно важливо погоджувати при спілкуванні з клієнтом. Вимогливий замовник прекрасно обізнаний про можливі нюанси при друці, а надати йому недосконале виконання замовлення я не маю права.

Європейська студія

Мені дуже хочеться створити студію європейського стандарту і закупити освітлювальне устаткування фірми Profoto. Чому саме цієї? Невелика передісторія. Мені довелося працювати з імпульсним світлом багатьох виробників. Кожен окремо узятий освітлювальний прилад мав різний спектр, навіть якщо мова йшла про два ідентичні

© Yuriy Bilak

маєстро про себе: Юрій Білак

«...перехід на цифру дає одну величезну перевагу – можна відразу демонструвати клієнтові готовий результат»

імпульсні джерела однакового виробника. Тільки працюючи з ProFoto, я був здивований, як інженери компанії можуть досягти еталонності світла, незалежно від того – новий спалах або який вже певний час був у використанні. Постійні 5500 Кельвінів. Якщо світло має настільки постійну якість, я спокійно можу зосередитися на роботі з камерою, щоб, наприклад, правильно задати глибину різкості.

Крім якісного устаткування, студія повинна мати досить простору, щоб у ній можна було на професійному рівні фотографувати навіть автомобілі. Звичайно, мені більше подобається знімати красивих дівчат, але набагато краще мати готове приміщення для будь-яких замовлень. Та й при роботі з клієнтами без належного простору не обійтися. Причому важливо не тільки провести зйомку в комфортних умовах, але і відразу мати мож-

ливість відразу ж на великому екрані показати замовникові результати. Також мені хочеться створити студію в Україні. Однак якщо

відкривати отут величезну студію, вартість роботи буде на такому ж європейському рівні й окремий знімок може навіть коштувати понад дві тисячі

доларів. Українські фотографи навіть не можуть мислити про такі бюджети. Але може бути тому і не можуть мислити, що їм просто нема чого запропонувати. Особисто мені цікавіше було б відкрити студію у Львові, хоча, через акумулювання бюджетів тільки навколо Києва, наважитися на такий крок дуже непросто.

Момент істини

Основою роботи на Заході є думка клієнта. Утім, потрібно пам'ятати і про те, що часто замовник сам знати не знає, яким повинний бути кінцевий продукт. Майстерність фотографа полягає саме в тім, щоб інтуїтивно угадати бажання клієнта і, якщо треба, допомогти йому сформулювати закінчений образ.

Мені, до речі, приходилося працювати в рекламі в різному амплуа – і як учаснику зйомок, і як режисеру, і фотографу. При рекламній зйомці замовник може довго розповідати про те, яку саме дівчину він бачить в образі героїні рекламного постера або ролика. Кожна людина розуміє усе згідно своїм внутрішнім відчуттям і відповідно до своєї внутрішньої культури. Але постановник, фотограф, модель і замовник для початку повинні виробити універсальну мову спілкування, щоб в остаточному підсумку одержати саме той результат, який потрібно. І клієнт, у свою чергу, під час фотосесії також може змінити свої погляди на кінцевий результат. Не завжди радує під час процесу зйомки присутність посередників – представників рекламного агентства, тому що в такому випадку творчість фотографа буде певним чином обмежена. Але, незважаючи на свою вимогливість, а, часом, і надмірну прискіпливість, саме агентство виступає у ролі годувальника – адже саме воно вибирає фотографа, і йому вирішувати, хто найкраще втілить той самий образ, породжений у відділі креативу. Звідси і найвищі вимоги до якості кінцевої роботи.

Know how

При зйомках ми використовуємо цифрові задники або камери з Wi-Fi-модулями. І тому всі зацікавлені особи можуть відразу стежити за ходом фотосесії. Альтернативою Wi-Fi може служити камера, наприклад, Canon 5D з радіомодулем. Але, про всяк випадок, я завжди беру із собою і шнур для провідного з'єднання камери і комп'ютера – бувають ситуації, коли в окремих приміщеннях без провідної пристрої не працюють. Особливістю сучасної французької професійної фотографії є те, що французи відразу і масово перейшли на цифру. Це дає одну величезну перевагу – можна відразу

© Yury Bilak

показувати клієнтові готовий знімок на плазмовій панелі. Лише після того, як клієнт дає «добро», можна виконати (при його бажанні) зйомку на сучасному коштовному устаткуванні (наприклад на Hasselblad H3D).

У сучасній студії на зйомках звичайно присутній ще й помічник – постобробник, який не тільки демонструє результат роботи фотографа, але і може відразу підготувати зразки цифрового припасування або пошарової верстки підсумкового макета. Потім проводиться остаточна обробка. Готовий варіант ми знову показуємо замовникові. І, буває, що приходиться все радикально переробляти вже на кінцевому етапі. А ще у фотографічній студійній роботі мені дуже допомагає те, що я режисер-постановник. Тобто можу вирішувати питання сценарії. Також мені набагато легше фотографувати прямо на знімальному майданчику – актори, на відміну від простих моделей, можуть ще і професійно зіграти фотографічну роль. Крім того, я можу привносити в процес зйомки свої ідеї, цікаві пропозиції... Мені дуже цікаво робити і сценічні

«Щоб краще зрозуміти роль світла, дуже люблю ходити в музеї і розглядати твори художників фламандської школи. Дуже люблю Вермеєра. Вчуся у славетних»

постановки, і знімати на камеру найзахоплюючіші моменти з рекламних сюжетів.

Імпульсний або постійний

Тому що я починав з театру і кінематографії, мені було зручно працювати з постійним світлом. Насправді, поєднання постійного світла, більш характерного для кіно, і імпульсного, типового для сучасної студійної фотографії, може давати дуже цікавий ефект. За моєї пам'яті один новорічний спецпроект для шикарного глянцевого журналу. Автори імітували кадри з відомих старих фільмів за участю найпопулярніших акторів за допомогою саме такої комбінації світла. За суттю, такі непрості проекти можуть стати дуже гарною школою світопису. Звичайно, більшість фотографів працює переважно з імпульсним світлом. Але все одно, якщо роботу було

© Yury Bilak

виконано з використанням постійного світла, знімок буде характеризуватися набагато цікавішими світлотіньовими переходами. Тому – в ідеалі для роботи в студії дуже добре використовувати два типи світла. Пригадується фраза: «Я б міг би малювати фарбами, але я не вмію ними користуватися. Тому я малюю світлом». Або створюю за допомогою світла «живі» скульптури.

Один раз я брав участь як фотограф на зйомках короткометражного фільму в Парижі. Але бюджет у цього, здавалося б незначного, фільму був чималий. У зйомках брав участь і П'єр Ришар (<http://ybilak.free.fr/photo/galleries%20transit.htm>). За задумом режисера вся сцена повинна була занурена у темряву, на тлі якої було кілька місць з досить інтенсивною підсвіткою. Працювати й операторові, й мені було дуже складно через надконтрастне світло. Але і для такого неепохального фільму в студії було побудовано масштабні декорації. Фактично в студії для зйомок був відтворений шматок міста. Щоб не залежати від натурних зйомок, змін погоди і мати можливість керувати світлом саме так, як задумував режисер. Так що за повний контроль над ситуацією, зокрема за світлом, треба гарно платити.

Щоб краще зрозуміти роль світла в образотворчому мистецтві, я дуже люблю ходити в музеї і роздивлятися полотна художників фламандської школи. Дуже люблю Вермеєра. Вчуся у великих.

Несподівані можливості

Свого часу я хотів зробити фотосесію про леді Годива... Ця дама жила в Ковентрі, її чоловік був графом і повинен був збирати для короля податки. У 1030 році леді Годива всерйоз задумалася про те, як зробити так, щоб полегшити податковий тягар для городян. Вона звернулася до чоловіка. Граф запропонував їй зробити щось неймовірне (у надії, що чоловіка відмовиться від своїх планів). Він погодився звільнити всіх жителів від податків, якщо його дружина погодиться проїхати на коні через усе місто оголена. Графиня зважилася на цей відчайдушний для Середньовіччя вчинок. Але городяни, дізнавшись про це, доклали зусиль щоб максимально полегшити графині місію

© Yury Bilak

маєстро про себе: Юрій Білак

© Юрій Білак

«Потреби української і французької аудиторії і ЗМІ можуть бути дуже різними. Щоб не сказати протилежними»

і щільно закрили усі вікна в місті ставнями. Так що смілива жінка здійснила свою ризиковану подорож, виграла спір і зажадала від чоловіка скасування податей. Так що податки з жителів Ковентрі (за винятком податку на коня) не стягували аж до XVII-го сторіччя. Для того щоб відтворити цей момент, я знайшов красиву жінку, коня, зібрав масовку, розшукав людину на роль графа. Зйомка проходила в театрі Леся Курбаса у Львові. На жаль, масовка вийшла не настільки масова, як у кіно, тому довелося усі знімати по шматочках і збирати в Photoshop'і... Довелось добряче потрудитись, багаторазово встановлюючи камеру, виставляючи світло щораз під новим кутом... Але при роботі над проектом ми стикнулись і з приємним сюрпризом – мої українські земляки настільки перейнялися ідеєю створення знімка, що за символічну винагороду погодилися взяти участь у зйомках. У тій же Франції це було б неможливо, тому що першим би питанням було б: «Скільки грошей ви готові інвестувати в проведення зйомки?».

Цікава деталь: власник коня привів свого улюбленця на зйомку зовсім безкоштовно – йому зі свого боку було дуже цікаво брати участь у цьому

фотоспектаклі. А до того ж він одержав відбиток великого формату, на якому зображений його годованець.

Маючи за собою позитивний досвід роботи над серією фото про леді Годива, я планую відзняти саме в Україні море проектів. Мені, наприклад дуже хочеться розкрити для світу красу української жінки, але в особливій національній формі, може з елементами казок або народних переказів.

А крім усього, в Європі часто

не знайти таких фактурних місць, що є на мой історичній батьківщині. В Європі багато історичних пам'яток відремонтовано, підтримуються вони в гарному стані, тому іноді навіть не знайти красивої фактурної стіни – як тла для фотографування моделей. А тут, у тому ж Львові дуже багато напівзруйнованих стін зі штукатуркою, що обсіпалася, покинутих будинків... Залишається тільки правильно поставити бічне світло для підкреслення фактури.

© Юрій Білак

Я також розумію, що гордянам хотілося б мати сучасні європейські будівлі, але для мене як для фотографа такі колоритні стіни безумовно є екзотичними і тільки додають творчого шарму.

А ще мені як європейцеві дуже цікавий радянський або пострадянський стиль, якого, по відомих причинах більше в світі ніде не знайти. Усі залежить від того, як правильно його подати. Наприклад, коли я на такому тлі фотографую напівголену дівчину, то він є гарним контрастом для показу краси її тіла. Набагато цікавіше, ніж будь-яке «глянсове» тло. А я люблю контраст у світлі і контраст у сюжеті. Цікаво, але зараз, коли фотографи пропонують «глямурні» фотосесії гляновим журналам, наприклад французькому Pink, то їм відмовляють, через те, що їхні знімки занадто... гламурні.

І взагалі на Заході визначається яскрава тенденція: рекламу побудовано тільки на візуалізації бренда, його індивідуальних рис. Продукт при цьому не присутній. В Україні поки навпаки, якщо знімок має рекламні властивості, він обов'язково містить зображення продукту.

Друкувати чи не друкувати?

Комп'ютер – це прекрасний інструмент для втілення ідей і систематизації роботи. У мене ноутбук від Apple, що служить мені не тільки інструментом трансформації знімків в Photoshop. По суті, він для мене і презентаційна апаратура, і оперативне сховище знімків, і інструмент створення 3D фото-

графій у Quick Time. (Окремі роботи Юрія Білака, виконані в 3D-техніці Ви зможете знайти на DVD-додатку до нашого журналу – на емуляції сайта автора). Для постобробки взагалі найкраще мати два монітори. Один – для панелей інструментів, другий, – власне для знімка. Моя перевага – тільки продукція компанії Apple. Також використовую графічний планшет Wacom A5 Wide. Мені особливо подобається, що на ньому є «гарячі» клавіші, з якими працювати одне задоволення. Наприклад, задати часто використовувані функції, ті ж Copy/Paste.

Зараз я знімаю камерою Canon 5D і з недавніх пір – Hasselblad H3D. Але при роботі з цифрою я ще раніше зрозумів, що ніяка матриця ще не може замінити митецьку передачу плівкою переходу в нерізку область кадру. Фактично, поєднання фокусу і розфокусування створюють неповторний світлотіньовий малюнок, справжню магію фотографії. Особливо цікаві поєднання таких комбінацій при портретній зйомці, коли особливо виразно виглядають переходи між планами – від різ-

кого до розмитого. У випадку з плівкою цей перехід набагато м'якше, артистичніше ніж у випадку з жорстким цифровим переходом у розмитість, хоча, в принципі, при певній старанності цей перехід можна сильно пом'якшити в графічному редакторі.

Але цифрову камеру сьогодні замінити нічим – оперативність, мобільність, необмежені можливості зйомки, практично нульова собівартість знятого матеріалу. Плівкових кадрів багато не зробиш, та й хімічні процеси плюс високоякісне сканування сьогодні коштують досить вагомо.

До речі, комп'ютер і електронні презентації – це добре і сучасно, але коли майбутній замовник має можливість потримати в руках роботу, видруковану на арт-папері на професійному принтері, наприклад Epson Stylus Pro 7800, він починає сприймати деталі дещо по-іншому. Готова робота збуджує часом внутрішній азарт і замовник починає бажати залишити її собі. І, може статися, ваша розмова піде по-іншому. Ще в мене є альбом невеликого формату у вигляді книжечки, виконаний вручну, також на

якісному арт-папері. Звичайно, попрацювати над його створенням доводиться багато, але для VIP-персон чого тільки не зробиш! На зворотному боці картки – мої дані, як на візитці. До речі, у Франції прийнято давати візитки наприкінці розмови. А в Україні чомусь – на початку. Традиційно на початку бесіди з потенційним замовником я показую йому свої роботи, а насамкінець пропоную вибрати фотолістівку, що полюбилася, на якій, як я говорив, розміщені мої координати.

Я також зареєстрований у спілтоваристві діджіграфів. Це спілтовариство гарантує, що відбитки, виконані на фотопері «Епсон» на струминному принтері гарантовано зберуть первісні кольори протягом ста років при використанні оригінальних матеріалів. У мене навіть є відповідна печатка, який я маркую відбитки. Кожен такий знімок пронумеровано, до нього я додаю сертифікат, у якому є інформація про мене і про той спосіб, в який виконано фотографію.

© Юрій Білак

маєстро про себе: Юрій Білак

© Yuriy Bilak

Сертифікат про те, що фотографія є витвором графічного мистецтва.

Необов'язковість як стиль життя

Дуже часто, виконуючи замовлення для реклами, не знаєш, що станеться у ході фотосесії. Тому ми традиційно починаємо роботу з приблизного монтажу освітлення. Потім приходиться модель, наприклад, з вісьмома переминами одягу... Потрібно керувати робітниками, щоб вони щось змінювали в конструкції подіуму, перепідключали фонове освітлення. Тому рекламна фотографія, за суттю – постійна колективна творчість. Ти працюєш у кон-

такті з робітниками, що будують декорації. Тобі потрібно, якоюсь мірою бути не тільки фотографом, але і дизайнером, може навіть архітектором. Дуже часто потрібно учитися викручуватися з дуже складних ситуацій. Часто трапляється, що світло працює не так, як було задумано спочатку. І хотілося б з точки зору досконалості перебудувати сцену, але це неможливо. Найчастіше не вистачає саме якоїсь половини дня в студії, щоб остаточно втілити те, що найкраще пасує до ситуації при зйомці. І зробити набагато краще, ніж планувалося. До речі, спілкуватися в Україні з робітниками – це справа дуже складна. Рівень їхньої

необов'язковості часом просто вражає. Щодо монтажу декорацій вони найчастіше люблять повторювати: «Зробимо, зробимо, без проблем». Я стільки часу витратив на ці «без проблем»! Аналогічна ситуація повторюється і з багатьма іншими учасникам і фотосесій. Таких «сюрпризів» у Франції просто не можна уявити. Коли я перший раз приїхав в Україну, першу фотосесію в студії вирішив провести пробну. Тому що в мені скоро потрібно було працювати з Олегом Скрипкою і мені важливо було зрозуміти, як саме тут працюють. Я домовився зі знайомою дівчиною і прийшов в орендовану студію. Я також замовив перукаря і візажиста. Що б ви думали?.. Вони просто... не з'явилися!

Добре, що я відразу не домовився про зйомку Олега – побачивши це, він би просто подумав, що я несолідна людина. І скільки раз я потрапляв у ту ж неприємну ситуацію, коли мене підводили. Так, у кожній галузі є гарні фахівці. Але вони традиційно зайняті. Я дзвоню їм і прошу надіслати когось на підміну. А ті, хто може прийти на підміну обов'язковістю не відрізняються. Якщо не прийшли, то відключають телефон, або просто не відповідають на дзвінки.

Буває й інше. Кілька раз перепитую, чи зможуть вони

© Yuriy Bilak / Designer Olena Dats (LW)

«Я по натурі перфекціоніст. І хочу, щоб стиліст думав так само, як і я, щоб ми з перукарем і візажистом працювали, як одна команда, а майстер постпродакшна розумів задачі зйомки»

© Yuriy Bilak

зробити зачіску і макіяж саме так, як у мене на контрольному фото. Заповняють що можуть, а в результаті... До останнього часу було дуже важко одержати зачіску моделі в такому вигляді, як хотілося б саме мені.

Можливості й перфекціонізм

В Україні дуже гостро стоїть питання стилізації. Практично неможливо знайти костюми, що відповідають визначеній епосі, а, тим більше, взяти них напрокат. При створенні однієї своєї роботи мені потрібен був образ схожий на той, котрий створила Інгрід Бергман у романтичній комедії «Олена та чоловіки» у 1956 році. Зняв цей фільм Жан Ренуар – син великого імпресіоніста і класик французького кіно. Інгрід Бергман

зіграла роль польської княгині. Спеціально для акторки був створений ансамбль одягу. Мені удалось саме його знайти і взяти напрокат. У Франції ми можемо для зйомок діставати такі унікальні речі. Існує досить відома фірма, що скуповує після завершення роботи над фільмом туалети акторів. І потім їх можна брати напрокат. Так що стилістика також має свою культуру. Багато французьких стилістів за фахом ще й історики. Вони «до останнього гудзичка» знають, яким повинний бути костюм, що належить до визначеної епохи.

Стилізація – стовідсоткова. Наприклад, у фільмі «Хазяїн морів: на краю Землі» («Master and Commander: The Far Side of the World») Рассел Кроу грає капітана корабля англій-

ського королівського флоту «Сюрприз». Костюми і всі деталі побуту 1805 року були відтворені історично автентично. Це додає фільмові або фотознімковій відчуття історичної правди. Тому я дуже люблю режисерів, що йдуть у стилізації, що називається, до кінця.

Я теж по натурі перфекціоніст. І тому хочу, щоб стиліст думав так само, як і я, щоб ми з перукарем і візажистом працювали, як одна команда, а майстер постпродакшна також розумів основні задачі зйомки. Ланцюг не може бути сильніше однієї ланки – так говорить китайське прислів'я. Тому кожна ланка повинна бути сильною.

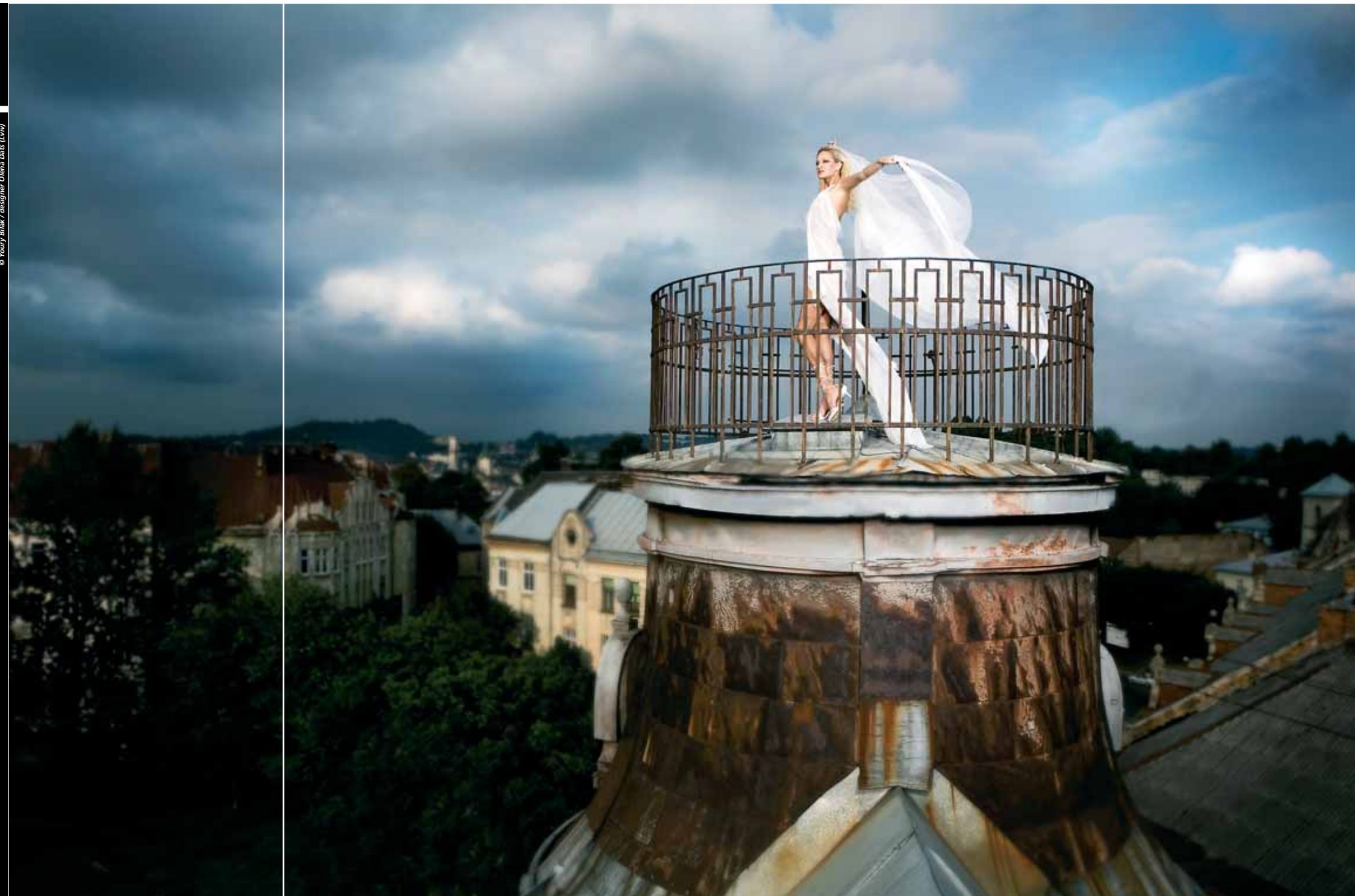
Перед початком роботи над проектом ми звичайно збираємося для своєрідного мозково-

го штурму. Я, наприклад, ставлю завдання, а візажист, або перукар кажуть, що вони могли б запропонувати зі свого боку

для кращої реалізації образу. Так що кожний привносить свої знання і своє бачення розкриття теми.

© Yuriy Bilak

» Я прихильник природності при зйомці. Можу створити осінь у студії, принести обережок пожовклого листа, а можу поєднати в кадрі модельну зйомку і зйомку нічного міста. У таких випадках мені доводилось використовувати мультіекспозицію. І тривалі витримки – до 15 секунд. Дуже часто використовую імпульсні освітлювальні прилади з живленням від акумуляторів. Тобто, фактично, я можу створити студію і на природі. Але монтажем намагаюсь не займатися, хоча комерційні проекти іноді цього вимагають. Вважаю, що набагато цікавіше виходити з живої фотографії. У мене є й акумулятор Profoto, що дозволяє робити постановку світла в тих місцях де природного освітлення взагалі нема, наприклад, фотографії на даху не були б можливі без акумулятора. Також мені часто потрібне контрове світло...І, завдяки спалахам, навіть при зйомці вдень, я можу зробити небо чорним якщо поставити потужність імпульсу на повну – 1200 джоулів.

Пам'ятати про душу

У своїй студії я працюю винятково з моделями. До речі, для власних проєктів зовсім не обов'язково, щоб параметри моделі відповідали сучасним комерційним стандартам. Часто дівчина невисокого росту, наприклад, може виглядати, так, начебто вона природжена фотомодель. А от коли я працюю з моделлю, що брала участь в різних інших проєктах, то розумію, що, на жаль, вона вже має свої звички. Вона починає підносити мені те, чого я взагалі не бажаю – починає займати виграшні з її точки зору пози. Доводиться казати: «Не позуй. Спочатку просто стій, без емоцій». А вже моє завдання не взяти у фотомодель чужий образ, я хочу, щоб вона мені дала мій образ, що дуже важливо. Починаю працювати так, як я працював би з акторами. І в остаточному підсумку, глядач побачить саме такий знімок, на якому людина не позує. Герой буде органічним і натуральним, без нашарувань привнесених кимсь образів. І мова тут іде зовсім не про техніку, просто сучасному фотографові потрібно бути ще і гарним психологом. А вже фотографія це фактично відносини між двома людьми – людина знаходить-ся навпроти іншої людини.

«Фотографія – це, фактично, відносини між двома людьми – людина постає навпроти іншої людини»

Потрібно забути про задачі фотосесії, про апаратуру. Адже коли ви працюєте з людиною годину, другу, третю, ви не знаєте, до чого ви прийдете в результаті. От у цьому саме й є принадність пошуку. І потрібно дати імпульс, щоб модель зрушила в потрібному напрямку. Наприклад, коли мені потрібна посмішка, я не говорю: засмійся! Я щось скажу або зроблю дещо таке, від чого вона сама посміхнеться. І наприкінці такої фотосесії образ моделі вийде природним. А природність усім подобається.

Бути у згоді зі світом

Сьогодні я активно займаюся постановочною фотографією, але також і працюю режисером-постановником спектаклів. У Франції проходив мій спек-

такль присвячений королеві Анні Ярославні. По суті, це невеликий внесок у створення позитивного іміджу України. Але мені обов'язково потрібно постійно працювати над розширенням свого культурного поля. Культура проявляється у фотографа, можна сказати, на кожному квадратному сантиметрі його знімка. Іноді я відчуваю себе губкою, що усмоктує нові і нові знання. Відповідно до французьких традицій, ми намагаємось пізнавати різні світові культури. Тому я часто відчуваю себе гуманістом, екологом (навіть стосовно людської душі) і часом етнологом, не в науковому, звичайно ж, змісті. Я люблю зрозуміти, як люди живуть інші люди, як вони мислять. Назвіть мене етнологом-аматором – і ви будете праві. Саме після того, як я три роки

Юрій Білак

Web: www.yourybilak.com

Юрій Білак народився в 1961 році в місті Вілльорбан у Франції.

Його батьки – українські емігранти, що залишили батьківщину під час Другої світової війни.

У родині Білаків розмовляли винятково українською мовою, і тільки в школі Юрій почав вивчати французьку.

З фотографією познайомився рано, у батька був фотоапарат, яким він часто користувався. Юрій з 1978 року почав працювати зубним техніком. У вільний час займався тріалом. По вечорах також відвідував гурток з танцю. Учився фотографії самостійно.

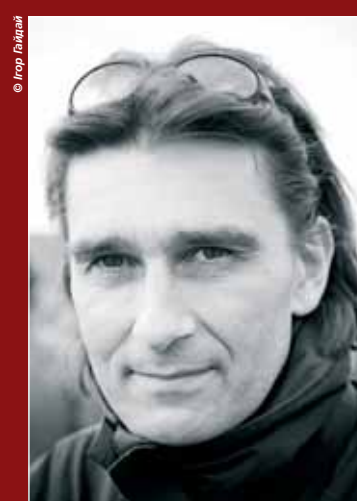
У 1983 році приїхав уперше в Україну, у Львів. Перша поїздка пройшла дуже позитивно. Почав вивчати українські народні танці, стажувався в ансамблі «Юність». У 1984 р. відправився в Америку, потім у Канаду, працював у Торонто, у кабаре «Український караван». Повернувшись у Францію, пройшов кастинг для участі в музичній комедії «Кабаре» Жерома Саварі. Гастролювали по всій Європі протягом 3 років (520 виступів). Спектакль одержав 3 престижні нагороди.

Перший апарат – Minolta SRT 100x. У 1986 рік почав фотографувати професійно, для чого довелося перейти на Minolta 500x. Багато фотографував навіть на сцені, в масовці, з-під стелі, з-за куліс, потайки...

У 1998 році Юрій почав сам займатися театральними постановками.

Паралельно заробляв гроші фотографією, створюючи портфоліо для відомих людей. Зараз найчастіше знімає на Canon 5D і Hasselblad H3D, об'єктиви L 70-200 і L 24-70 мм і 14 мм.

Саме завдяки Юрієві в 2004 році під час «помаранчевої» революції (подяка також Олегові Скрипці) на 5 каналі П'єр Рішар українською мовою підтримав акцію цивільної непокорі – «Я,

П'єр Рішар, бажаю вам демократичної і вільної України!».

Широкий проєкт «Українці» Юрій створював протягом 3-х років. Автор подорожував з Ужгорода в Донецьк, фотографував в Одесі, Миколаєві, Харкові, на Полтавщині. З усього фотоматеріалу було відібрано 70 фотографій для експозиції у Львові (у рамках «Французької весни») і в Києві (у рамках «Фотобиеннале») було досить складно. Друк було виконано на принтері Epson Stylus 7800 форматом 60x90. Юрій як режисер-постановник самостійно розробив концепцію виставки, що мала приголомшувачий успіх, причому її відвідало близько 15 тисяч чоловік.

У квітні цього року проєкту «Українці» пройшла у Львові, у травні – у Києві. Виставка здобула дуже теплі відгуки і відвідувачів, і ЗМІ. Тепер експозиція демонструється в українському культурному центрі в Румунії.

У Юрія Білака масштабні фотографічні плани, над здійсненням яких він продовжує працювати. Ще Юрій дуже любить проводити майстер-класи, спілкуватися з молоддю і передавати свої знання, філософію життя, світогляд. У фотографії Юрій любить відчувати себе режисером.

Фото: Ігор Гайдай

маєстро про себе: Юрій Білак

подорожував по різних регіонах України, жив у родинах, піднімався в гори, спускався в шахти, розмовляв із сотнями різних людей, і склався мій проєкт «Українці».

Рекламою я заробляю на життя і краще це робити у Франції. Але серце моє – в Україні. Мені подобається поповнювати мій проєкт новими і новими знімками. Звичайно, я розумію, що міг би виставити них у вигляді цільної експозиції, наприклад, під час фестивалю фотожурналістики Visa Pour L'Image в Перпіньяні. Але це для мене такий успіх не головне, тому що рік за роком я відкладаю друк цієї серії. Зате мені набагато цікавіше провести експозицію у Львові або Києві, де я буду одержувати живі відгуки...

Що ж – я дуже радий тому, що дійсно відчув усю глибину життя народу. Це прекрасне відчуття повноти сприйняття

© Yuriy Bilak

«...я часто відчуваю себе гуманістом, екологом (навіть стосовно людської душі) і, часом етнологом, не в вузько-науковому, звичайно ж, змісті»

світу з ім'ям Україна, що для мене тепер насичений фарбами, емоціями, став пізнаваним, рідним і улюбленим. Я, нарешті, знайшов тут свою рідну домівку. Ph

© Yuriy Bilak

108 PHOTOGRAPHER